

СОСЪ МЕНЕ, И НЕ МОЖЕШЬ, ДА МЕ ДОБЫЕШЬ, АМИ ЗАЛѢДѢ МЕ МЪЧИШЬ, ГОВО-
 ри дѣволъ: Я самъ многъ други поголѣми ѿ тебе придобылъ, кѣ да те
 побѣдимъ и тебе, не престанѣмъ, докадъ не те побѣдимъ, амѣ акѡ са-
 кашь, да те ѡставимъ, а ты оучини това: цѡ ти рѣчемъ, и ѿ сега не
 ти чинимъ пакости. Говори монахъ: цѡ сѣкашь, да оучинимъ, говори
 дѣволъ, мало ѣ нещѡ, цѡ я ѿ тебе сѣкамъ, амѣ салтъ да ми се за-
 клѣнешь защо неке да кажешь никомѣ, а монахѡ былъ прѡстѣ и нещченъ,
 сѣбалъ, да се свободи ѿ помышленїа блѣдна, и мѣ се заклѣлъ, да не ка-
 же никомѣ; и мѣ рѣклъ лѣкавый дѣволъ, да не се поклѣнашь веке на тѣлѣ
 икѡна, цѡ имашь оу твоѣта келїа, дїгни ѣ ѿ тамѡ и нищѡ пакость да
 ти не чинимъ; ѡговори монахъ, Оутрѣ кѣ да ти кажамъ, и ѡиде дѣ-
 волъ, а монахъ мыслилъ оу себѣ, цѡ да чини, и се мѣчилъ сосъ оумъ,
 а помногъ жалилъ, за цѡ се ѣ заклѣлъ, да не каже никомѣ: за цѡ лѣка-
 выи дѣволъ сосъ това го оулюбилъ, за цѡ знѣлъ, акѡ некомѣ каже, кѣ да
 го ѡсвѣсти. На оутрото дошелъ тамѡ ѡбѣѡ Феѡдоръ блїѡтъ, той знѣлъ
 ѿ стѡе писанїе така искѡщенїи дѣволекїи и така секои, кой го пыталъ, сїте
 зѣмали добра назъка ѿ негѡ, казалъ мѣ монахъ това, цѡ оучинилъ и за то-
 ва мѣ дадѣ ѡбѣѡ канѡнъ, и говори мѣ: Не знѣешь ли врагъ дѣволъ рѡда на-
 шегѡ неке никогѡ да избѣди ѿ грѣхъ, амѣ го тѣра оу грѣхъ, може ли по-
 голѣмо беззакѡнїе, кой не се клѣна на блѣца неѣ и земли и помѡщницы всѣхъ
 хрїстіанъ: похарнѡ бы было, да скѡрвишь со сїте блѣдницы, цѡ са оу градъ,
 а не да се не поклѡнишь икѡни Бгѡмѡтере, ѿ сега чѣвайсе, не слышай дѣ-
 вола, амѣ моли се Бгѡмѡтери, и кѣ да ти помѡже, да посрамїшь дѣвола, ѡиде
 сї монахъ ѿ ѡбѣѡ, и иде къ келїи своѣи, срѣтна го врагъ, и говори мѣ: Ка-
 лѣгерѣ! не ли сї се заклѣлъ, да не идешь, да кажешь, цѡ самъ ти рѣклъ:
 да знѣешь, какѡ къдѣ выдешь ѡсѣжденъ оу вѣчна мѣка, и я не станѣмъ
 да ти наносимъ пакости; мѣ рѣклъ монахъ: Дѣволе вселѣкавыи! акѡ самъ
 и блѣдникъ, и клѣтвопрѣстѣпникъ; ты не къ мѣ сѣдишь, амѣ Гдѣ мой